

[Nøhr.]

simpelt hen dette, at man gaar imod selve Lovforslagets Hovedbestemmelse, Nedsættelsen af Aldersgrænsen til 60 Aar. De to Partiers Modstand imod denne Nedsættelse samler sig, saa vidt man kan forstaa efter at have hørt deres Ordføreres Taler, navnlig om to Betragtninger: Man hævder, at Nedsættelsen til 60 Aar ikke er begrundet i hygiejniske eller sundhedsmæssige Forhold, men udelukkende i erhvervmæssige, og man er endvidere betænkelig ved den forøgede Udgift, som man mener vil blive betydeligt større end af Ministeriet beregnet.

Maa jeg hertil sige, at jeg kan ikke se, at en Begrundelse for Aldersgrænsens Nedsættelse i erhvervmæssige Forhold behøver at være af ringere Kvalitet end en eventuel Begrundelse i sundhedsmæssige Forhold. Det nytter ikke at se rent teoretisk paa dette Spørgsmaal i det Samfund, vi lever i. Det afgørende maa være, hvorledes Vilkaarene for de paagældende Aldersklasser af ubemidlede Mennesker rent praktisk former sig. Hele den Forandring, der i den sidste Snæs Aar er sket med Arbejdets Karakter inden for Erhvervslivet, har — saaledes som det ærede Medlem Hr. Villumsen var inde paa — medført, baade at Arbejdet er blevet mere enerverende end tidligere, og at Vanskelighederne ved at opnaa eller ved at bevare sin Beskæftigelse er blevet større. Det gælder baade Arbejdet i Fabrikkerne, med den forcerede maskinmæssige Produktion, og Arbejdet ude omkring i de smaa selvstændige Bedrifter, med haard Konkurrence og med økonomiske Vanskeligheder. Saadan ligger nu engang de praktiske Forhold, saadan ligger de i Dag for store Dele af den almindelige Befolkning i Aldersklasserne mellem 60 og 65 Aar, og det er den Kendsgerning, vi peger paa som en fuldt tilstrækkelig Motivering for Aldersgrænsens Nedsættelse.

Naar den ærede Ordfører for Venstre (Søren P. Larsen) talte om, at man overfører endnu 5 Aargange til Aldersrenteforsørgelse og dermed formindsker Samfundets produktive Kræfter, er dette efter min Mening to ganske urigtige Paastande. Man overfører ikke 5 Aargange til Forsørgelse, men kun den Del af Aargangene, som enten gaar ledig eller er saa svækket i Arbejdsevne, at de af Helbredshensyn vil foretrække Aldersrentenyderens beskedne Kaar fremfor en højere Indtægt. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Villumsen fremhævede, at en fuldt arbejdsdygtig Mand eller Kvinde i 60 Aars Alderen — og dem er der da heldigvis mange af — af-

gjort ikke vil ønske at tage Aldersrente, for det er nødvendigt, med de alt andet end kongelige Aldersrentesatser, der er gældende. Alene derfor er det heller ikke nogen holdbar Paastand at sige, at man formindsker Samfundets produktive Kræfter. Man formindsker Antallet af trætte og svage Produktionskræfter og erstatter dem med yngre og stærkere. Det er den samfundsmæssige og produktionsmæssige Virkning af Aldersrentegrænsens Nedsættelse, og den finder vi er rigtig og forsvarlig.

Dertil kommer det personlige Moment, som jeg synes baade Venstres og Det konservative Folkepartis ærede Ordfører ganske savnede Blik for. Det er virkelige ikke ligegyldigt for en Mand i 60 Aars Alderen, der uhjælpelig er slaaet ud, om han skal hente sin Understøttelse paa Socialkontoret, eller han kan tage sin Aldersrente.

Det er heller ikke ligegyldigt for hans Økonomi. Hvis en 60-aarig, som maaske har sparet, skal vi sige, 4 000 Kr. sammen, mister sit Erhverv og ingen Udsigt har til at komme i Gang igen, er han i Øjeblikket henvist til at bruge sine beskedne Spare-skillinger og derefter søge Kommunehjælp, idet han ingen Kommunehjælp kan faa, saa længe han har sammensparede Midler. Naar dette Lovforslag derimod gennemføres, vil han kunne beholde sine Sparepenge og tage dem med over i Aldersrentenyderens Tilværelse, idet Loven, som bekendt, giver Ret til at have en lille Kapital, uden at der sker Fradrag i Renten. Det har stor Betydning for saadanne sparsommelige Mennesker, at Lovgivningen kommer dem i Møde paa den Maade, som det sker ved det foreliggende Lovforslag, og jeg kan kun beklage, at Venstre og de Konservative ikke synes at have Forstaaelse heraf.

Hvorvidt Udgifterne vil blive større end de foreløbigt beregnede, vil det næppe være muligt at diskutere om paa et nogenlunde sikkert Grundlag. Man kan naturligvis ikke fastslaa, at Antallet af nye Aldersrentenydere vil blive netop de 22 000, som man i Forslaget regner med, men der er i alt Fald i foretagne Beregninger en fornuftig Begrundelse for at gaa ud fra dette Tal. Jeg antager Tallet kan blive mindre, hvis Erhvervsforholdene og dermed Beskæftigelsesmulighederne baade i Byerne og ude paa Landet bliver bedre, men jeg mener ganske vist ogsaa, at det kan blive større, hvis den økonomiske Udvikling bliver ugunstig.

Imidlertid kan det ikke være afgørende, om Tallet bliver 1 000, 2 000 eller 5 000 mere eller mindre, idet man stadig maa